

skabens Velsignelser! Gud hjælpe os, si'er jeg! — Nej, saa priser jeg dog hellere et troskyldigt Fæ af en Bondemand, der synger velfornøjet bag Ploven og lader sin „Vorherre“ om Verdensforbedringen. Han er alligevel mere Menneske end alle det moderne Fremskridts Jøde-Trompetere tilsammen. — Hvad mener I?“ henvendte han sig til sine tavse Bordfæller, der svarede med en bifaldende Mumlen.

Paa Grund af Fritjofs lidt omtaagede Tilstand forundrede Per sig slet ikke over Udtalelsen, der mindede om hans Ord hin Nat i „Gryden“. Derimod forstod han ikke disse idelige, haanske Hentydninger til Dr. Nathan, af hvem Fritjof før havde været en saa højrøstet Beundrer. Men han fandt det ikke længer Umagen værd at fortsætte Samtalen og gav sig med et Skuldertræk til at læse i en Avis.

I det samme blev Døren ud til Gaden revet op. Damer i Teatertørklæder og Herrer med Overfrakkerne hængende løst over Skuldrene stormede ustandselig ind og optog i Løbet af faa Minutter hver Siddeplads i den før næsten tomme Kafe. Der havde fundet en Førsteopførelse Sted paa den kongelige Scene denne Aften, og alle disse Mennesker førte med sig ligesom Luftningen af en bevæget Femteakts Sindsophidselse og Spænding. Det summede om Ørene med Forfatterens og Skuespillernes Navne; Rollerne drøftedes, og Stykkets Mening vakte mange Steder en lidenskabelig Diskussion. Men ogsaa Fritjof og de andre Kunstnere, af hvilke flere trods deres Ungdom allerede havde et almenkendt Navn, vakte efterhaanden megen Opmærksomhed mellem Gæsterne. Rundt om ved Bordene stak man Hovederne sammen, pegede og hviskede. Henne